

Blind Guardian

Recenze – Live, první fanklubové setkání v Krefeldu

Když jsem ve fanklubovém (německém) zpravodaji četl o klubovém setkání, bylo mi hned jasné, že: tam musíš být! Dne 17.8.1996, kolem 4.15 ráno, jsem byl po tříhodinovém spánku nemilosrdně vzbuzen vlastním budíkem. Ještě rozespalý jsem pobral pár věcí a vyrazil směr Hamburk. Poté, co jsem dorazil na nádraží, potkal jsem se s mým šarmantním dívčím doprovodem, se kterým jsme společně nasedli do vlaku směr Krefeld, což mi připadalo téměř nekonečné. Museli jsme čtyřikrát přestupovat (holt, Krefeld je provinční městečko).

Díky tomu, že jsem právě vykonával náhradní vojenskou službu, neoplýval jsem nijak moc penězi, a tak jsme počítali s příští probdělou nocí v Krefeldu. Když jsme potom po šesti hodinách dorazili do Krefeldu, žaludky se hlásily hladý! Prvně jsme tak zaútočili na bufet dřív, než jsme tramvají vyrazili směr Grotenburg (necitelné vyjádření pro tak svaté místo - poznámka Hansi).

Rychle jsme našli plac pro setkání, které leželo přímo vedle zlověstného grotenburgského stadionu. Mnoho keců, smysl žádný: my jsme se všichni těšili v nádherném slunečním svitu na menší fotbalový turnaj. Ze sportování jsem však toho moc neměl, neboť nebývám při takových bitkách v horku aktivní. Zdržoval jsem se raději s kapelou a dalšími fandy. Fakticky mne překvapilo, kolik lidí přišlo (včetně nás). Nedokážu to přesně odhadnout, ale přes sto figur to určitě bylo. Po ukončení fotbalového turnaje nastala pro bandu vydatná autogramiáda! Vesměs pro všechny zúčastněné.

Pak se setkání přesunulo do jedné milé pivní zahrady. Skupina se objevila o něco později (na naše poměry opravdu včas) se začínajícím večerem, a tak kolem 20. hodiny byli všichni konečně tady a akce mohla začít. Probíhaly tak opravdu zajímavé rozhovory s jinými členy klubu a navazování nových kontaktů. K pivu, které bylo nabízeno v pivním koutku, jsem však nacházel menší uspokojení (ano, opravdu bylo jen pro správný chlapy a hezká děvčata). Radši bych si dal můj oblíbený Flensburger! Později jsem měl ještě malou výměnu názorů s Thomenem v pohledu na nové album Manowar. I tak ti Thome dávám v mnohých bodech za pravdu, ale vzdor tomu, líbí se mi. Poté mi Hansi vyprávěl, co on chápe pod pojmem "temný" metal. Většinu času jsem ale strávil v rozhovorech s jinými fandy a pak v rozhovoru s Andrém. Dvě hodinky uběhly jako nic. Za tu dobu jsem se toho dověděl dost z oblasti biznysu včetně dalších zajímavých novinek. Krátce před půlnocí, již né moc střízlivý (spíše ožralý, myslím, že asi rok předtím nepil /poznámka Hansi/) Thomen zvolal: "Vypadneme, nebo co?". To však podnítilo dosud střízlivého Andrého k tomu, že jej začal imitovat, což znělo ještě ožraleji. Po půlnoci však už hladina dosáhla vrcholu, a tak jsme se ocitli před nepatrným problémem: co uděláme s načatou nocí? Většina fandů a skupina se rozloučila a vydala na cestu domů či za spánkem do hotelu. Tvrdý zbytek mého já (moje průvodkyně) a já, jsme vyrazili do centra, či do toho místa, co někdo v Krefeldu za centrum považuje, což byla psina (měl jsem boty ala cowboy, ale co, myslel jsem si). Jenže bez úsilí nepřichází odměna, neboť

krátce poté jsme cestu vzdali a stanuli před objevivší se a ještě otevřenou irskou hospodou. Co by snad měl dělat člověk v tak pokročilé hodině na takovém místě? Samozřejmě, jít do toho. Tak jsme strávili já a má šarmantní průvodkyně pár zajímavých hodin (konečně s líbáním), než jsme kolem třetí ráno museli kvůli zavírací hodině putyčku opustit (žádný happy-end?). Po další pouti jsme v Krefeldu objevili, žel již jen takové putyky, v nichž se hrála opravdu komická hudba. A tak jsme kolem 4:30 dorazili na hlavní nádraží. Při extrémním chladu (cože?) jsme museli čekat na náš vlak. Tak nějak pak došlo k tomu, že jsme po bloudění dorazili do Hamburku až po devíti hodinách (prodělali jste transsibiřskou pouť, nebo co?). Ale což, vše ve všem, byl to více jak veselý den, jež počítám k těm nejlepším ve svém životě. Z této příčiny se těším na účast při více takových příležitostech.

Hansi, André, Magnus a Thomen jsou skutečně ještě milejší, než si člověk dokáže představit. Díkas Kaiovi a všem dalším, kteří pomáhali při organizaci.

Redaktor: Hans Dammann (fanklubový zpravodaj, leden 1997, překlad Milan Škoda)